

Χρήστος Κηπουρός

Το Σχέδιο των 12 νέων Πόλεων, απέναντι στην Ερήμωση της Χώρας

**Ούτε περιφερειακό ζήτημα θα υπήρχε, ούτε αγροτικό.
Το πρόβλημα που τα αναπαράγει είναι ο αθηναϊσμός.**

**Μακάρι να ήταν ένας αγνός τοπικισμός·
είναι επεξεργασμένος γεω-φασισμός.**

“Τύχη αγαθή, αν η πληθυσμιακή ανακατανομή αρχίσει από τη Θράκη. Αν όμως και τώρα δεν ξεκινήσει, τη δική μου ψυχή εγώ την έσωσα. Άλλοι να ανησυχούν. Η Βουλή όλη. Μια Βουλή που τελικά αντί να λειτουργεί σαν Ναός της Δημοκρατίας, είναι μια Βουλή βουβή, αν όχι μια Βουλή ουλή, για την Ελλάδα και τον Ελληνισμό”.

Εντυπωσιάζει το γεγονός ότι η κατανομή κερδών και πλούτου στη χώρα είναι **τέσσερις φορές πιο μικρή** από την πληθυσμιακή κατανομή. Ενώ δηλαδή το 10% των πλουσιότερων Ελλήνων κατέχει το 45% του πλούτου, στο 5% της χώρας —στις πόλεις— διαμένει το 80% των Ελλήνων.

Κάτι που δείχνει ότι η σχέση ανάμεσα στην Πόλη και την Αγορά είναι ετεροβαρής, αν δεν είναι και λεόντεια. Η Πόλις, που για τον Αριστοτέλη ήταν προϋπόθεση για την Αρετή, πολλά χρόνια τώρα, αντί για την Ηθική και την Πολιτική, γεννά **Αντιπολιτική**. Γιατί μόνο Αντιπολιτική μπορούσε να οδηγήσει σε μια τόσο ανώμαλη πληθυσμιακή κατανομή, όπως η υπάρχουσα.

Και θα ήταν απλά μια κακοήθης ασθένεια, που στη δεκαετία του 1980 ονομάσαμε **«Αθηναϊσμό»**, όμως τα πράγματα εξελίχθηκαν πολύ χειρότερα. Η εν λόγω κακοήθεια έχει κάνει προ πολλού μεταστάσεις σε όλες σχεδόν τις πρωτεύουσες των Νομών (Περιφερειακές Ενότητες). Σε κάθε μια από αυτές, τρεις είναι οι «κλέφτρες» πληθυσμού. Έτσι, αυτό που συμβαίνει σήμερα είναι η καθημερινή Αθήνα να έχει περισσότερο πληθυσμό από όλη την υπόλοιπη Ελλάδα. Η Αθήνα της Μακεδονίας να έχει μεγαλύτερο πληθυσμό από όλη την υπόλοιπη Περιφέρειά της, και η Αθήνα του Έβρου να έχει περισσότερους κατοίκους από όλο τον υπόλοιπο Νομό.

Αψευδείς μάρτυρες αυτής της υπερσυγκέντρωσης είναι τα ωρολόγια της ΔΕΗ και τα υδρόμετρα. Η Θεσσαλονίκη υπερβαίνει το εκατομμύριο, ενώ στην Αλεξανδρούπολη οι 70.000 κάτοικοι ξεπερνούν τον πληθυσμό του υπόλοιπου Νομού. Αφενός η δυσμενής δημογραφική εξέλιξη, αφετέρου η ανώμαλη —που την ονομάζουν «άνιση»— πληθυσμιακή κατανομή, συνιστούν το πλέον απογοητευτικό από τα εθνικά ζητήματα.

Αν το 20% του πληθυσμού διαμένει στο 95% του ελλαδικού σώματος και αυτό βαίνει συνεχώς μειούμενο, οι Έλληνες θα έχουν την απλωσιά αυτή ως **έρημο** πέριξ των πόλεων τους. Είτε γιατί δεν θα υπάρχουν χωριά, είτε γιατί θα λείπουν τα περιστατικά δάση λόγω πυρκαγιών. Το λυπηρότερο όλων είναι ότι, δυστυχώς, δεν υπάρχει θεραπεία. Το «Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει» έχει πεθάνει· καλύτερα λοιπόν να λέμε ότι **«Ο Ελληνισμός ποτέ δεν πεθαίνει»**.

Είναι απορίας άξιον γιατί ούτε ένας Οργανισμός ή Πανεπιστήμιο δεν έχει θέσει το ζήτημα της **πληθυσμιακής ανακατανομής**. Αυτό που μπορεί να επιτευχθεί μέσα από την πύκνωση των πόλεων —την αύξηση δηλαδή του αριθμού τους— είναι η μείωση της έκτασης των «ερήμων». Καλύτερα οι επιπλέον μικρές ή μεσαίες πόλεις, που ευνοούν την ανάπτυξη και την ευημερία, παρά οι ελάχιστες που έχουμε τώρα.

Όταν πριν από 80 χρόνια ο Γάλλος Γκραβιέ έγραφε «Το Παρίσι και η Γαλλική Έρημος», οι εκ της Πολιτικής Ελλάδας αγρόν ηγόραζαν. Την εκεί «έρημο» οι Γάλλοι την μετέτρεψαν σε λιμάνια της ξηράς και διαμετακομιστικούς κόμβους, ενώ εδώ έκοβαν τα ελαιόδενδρα και φύτευαν χρηματοδοτούμενες ακακίες. Αντί για τη δημιουργική επιστροφή στην παράδοση του Ησίοδου — την **αγροσοφία** και την **υπαιθροφιλία**— επέλεξαν την **ερημοφιλία**. Μετέτρεψαν τα ποτιστικά χωράφια σε ξηρικά, γιατί τα αρδευτικά έργα δεν ήταν «επιλέξιμα». Δεν ήταν Μετρό, ούτε Ολυμπιακοί Αγώνες.

Ένας καπιταλισμός που κεφαλαιοποιεί τον πληθυσμό της Πόλης και μια Πόλη που κεφαλαιοποιεί τον πληθυσμό της, ελέω του καπιταλισμού. Η «Χώρα χωρίς χωριά» δεν έπεσε από τους ουραμούς. Η επίσημη Ελλάδα ανέχεται, όταν δεν ενέχεται, στην **υπαιθροκτονία**..

Μακάρι να ήταν ένας αγνός τοπικισμός: είναι επεξεργασμένος γεω-φασισμός.

Επειδή η απάντηση σε όλες τις μορφές των φασισμών είναι η Δημοκρατία, το γιατρικό δεν είναι άλλο από την πληθυσμιακή ανακατανομή: την **ίδρυση και πολεοδόμηση 12 νέων Πόλεων**, καθώς και την ανακαίνιση των υπαρκτών «παχύσαρκων» πόλεων ώστε να γίνουν ξανά ελκτικές. Μια νέα Πόλη σε κάθε Περιφέρεια (πλην Αττικής), ως το πρώτο βήμα για την ισοτιμία και την επιβίωση του ελλαδικού σώματος.

Τύχη αγαθή, αν η πληθυσμιακή ανακατανομή αρχίσει από τη Θράκη. Αν όμως και τώρα δεν ξεκινήσει, τη δική μου ψυχή εγώ την έσωσα. Άλλοι να ανησυχούν. Η Βουλή όλη. Μια Βουλή που τελικά αντί να λειτουργεί σαν Ναός της Δημοκρατίας, είναι μια Βουλή βουβή, αν όχι μια Βουλή ουλή, για την Ελλάδα και τον Ελληνισμό.

Η εκπόνηση ενός προσχεδίου για τις 12 νέες πόλεις, είναι το πρώτο βήμα. Άλλωστε το 12 είναι ένας ιδιαίτερα προσφιλής αριθμός, όχι μόνο γιατί σχετίζεται με τις προταθείσες 12 Περιφέρειες, αλλά και για το “Μια νέα πόλη, ανά Περιφέρεια.

Έτσι και η 12η, με όνομα-υποκοριστικό και επώνυμο-με δυο λέξεις, μπορεί να ονομαστεί: “**Βήτα Δωδεκαμίλια**”. {Beta Twelvemile}. Μια νέα παραλιακή πόλη στο Νότιο Κρητικό Πέλαγος και μαζί και Ευρωπαϊκό επίνειο στην Ανατολική Μεσόγειο. Μακάρι να γίνει αποδεκτή.

Γιατί η πρόταση του αείμνηστου φίλου Μιχάλη Χαραλαμπίδη για τη νέα Πόλη Ρωμανία, πετάχτηκε κάποτε στα σκουπίδια. Όμως έστω και τώρα μπορεί να επανέλθει. Οι 204 υπογραφές που είχα μαζέψει ως Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, ας τις βρουν και ας προσυπογράψουν δίπλα τους, άλλοι τόσοι από τους νυν Βουλευτές, πλησιάζοντας την Κοινοβουλευτική ομοφωνία. Είθε να νομοθετηθεί η ίδρυση και η έναρξη πολεοδόμησης.

Με την Αλεξανδρούπολη και την Κομοτηνή να χαίρονται για την απελευθέρωση από τα δεσμά των μικρών τους Αθηναϊσμών, όσο και για το τέλος της διαχρονικής υπαιθροκτονίας. Όσο δε ο Αθηναϊσμός παραμένει γεω-φασισμός, τόσο το νέο τρίπτυχο: “Αθηναϊκό, Αγροτικό, Περιφερειακό” θα είναι η συνέχεια του Αγώνα για τη Δημοκρατία.